

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 23 | 1. DECEMBER 1935 | 84. AARGANG

LIVETS GAADE OG MENNESKETS UDØDELIGHED.

Af Ældste *Nephi Jensen.*

»Thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, for de bleve naturlige paa Jordens Overflade.« (»Den Kostelige Perle«).

Siden Joseph Smith oversatte dette Skriftsted fra Mosebog, har en Mængde ansete Tænkere erklæret deres Tro paa en forudgaaende, aandelig Tilværelse. Molterlink lader en Scene i sin »Blue Bird« forestille de ufødte Aanders Afrejse fra Himmelen til Jorden. Henri Bergson taler om »det Liv, vi har levet for Fodselen«, som en medvirkende Aarsag til vor Stilling her. Og Sir Oliver Lodge ledsager sin Erklæring med den Udtalelse, at »vi var rimeligvis, for vi kom her«.

Hvor gjerne vi end vil, kan vi dog ikke komme bort fra den Tanke, at den menneskelige Væsens-Enhed er noget mere end et Udviklingsprodukt fra en protoplasmisk Celle. Staaende overfor et ædelt Menneskes Livshistorie udbryder vi instinktmæssigt: »Han var en stor Aand«. Ejheller er Tilbojeligheden til at betragte den virkelige Personlighed som noget andet end den blotte ydre Form, kun tilstede hos uoplyste. Shakespeare lader Anthony tale om Brutus og hans samtidige som tilhorende »De noble, store Aander paa vor Jord«.

Det mangler ikke paa Kendsgerninger, der stadfæster Begrebet om, at den virkelige Personlighed er en Aand. Raceejendommeligheder moder os overalt, hvilke er aldeles uforklarlige, med mindre Tilværelsen af en Væsens-Enhed, ældre og mere uforgængelig end Legemet, forudsættes. »Familiens sorte Faar« er en menneskelig Uregelmæssighed, som selv Darwin opgiver at forklare. Han indrommer, at »deres Tilsynekomst i Familier er uden nogen paaviselig Aarsag«. Dette er en hojst vigtig Tilstaaelse af en Mand, der viede det meste af sit Liv og sine rige Evner til Forsog paa at forklare, hvorledes alle Livets hojeste Former havde udviklet sig fra en enkel, primitiv Form. Ejheller har de Beromtheder, der fulgte i Darwins Fodspor, kunnet paavise, hvorfor de »værste Forbrydernaturer undertiden optræder i de bedste Familier«. Hvad er Forklaringen? Det kan ikke oplyses i Teorien om »Arternes Variation«.

Vi har saa godt som alle set to Brødre naa Manddomsalderen, den ene en Dagdriver, den anden en flittig og dygtig Arbejder i en eller anden Livsstilling. Hvorledes skal saadanne Fænomener forklares? Det er ikke tilstrækkelig at henvise til »Omgivelserne«. De horte begge de samme Vuggesange og legede begge ved den samme Arne. Ingen Forskel i deres Opdragelse var Skyld i deres hinanden saa modsatte Livsskæbner. De horte begge de samme moralske Formaninger og Advarsler paa den samme Moders Skod og sad ved hinandens Side i den samme Skole. Var det paa Grund af ulige nedarvede fysiske Egenskaber, at den ene kastede alle moralske Hensyn til Side og odelagde sit Liv, medens den anden ufortrodent klatrede op til et ædelt Livs hojeste Tinde. Det kan det ikke være. De var begge Blod af samme Blod, Ben af samme Ben. Hvorfor lod den ene sig glide ned til Lastens Elendigheds Dyb, medens den anden stot og roligt klatrede op ad »Gudernes stejle og ujævne Sti«?

Evolutionisten kan ikke lose Gaaden. Svaret findes ikke i Haeckels »Stoffets hojeste Lov«. Det findes alene i den Tanke, at »der er en Aand i Mennesket«, hvis Liv i Forudtilværelsen for en stor Del bestemmer hans moralske Kraft og Evner i denne Verden.

Evolutionisten kan heller ikke give en »paaviselig Grund for det 'sorte Faar' i gode Familier« eller tilfredsstillende besvare Sporgsmaalet: »Hvad er Geni?« Det er kun et overfladisk Svar at sige, at »Geni er Evnen til at være yderst omhyggelig«. Er denne »ufortrodne, uovervindelige Udholdenhed« blot en nedarvet fysisk Egenskab? Det var Darwins Mening. Men hvad er Erfaringens Dom? Faderen til Demosthenes holdt aldrig nogen Tale. Shakespeares Fader

skrev aldrig nogen »Hamlet«, Napoleons Fader var ingen General, Lincolns Fader ingen Statsmand, og Edisons Fader ingen Opfinder. Og det er en almindelig indrømmet Kendsgerning, at store Mænd ikke har store Sønner.

Dersom vi ikke kan forklare Geniets Tilværelse fra et fysisk Standpunkt, hvorledes skal vi saa bære os ad med de store Mænd i Verden, som under enhver Krise er traadt frem og har ført Begivenhedernes Gang ind i en ny og bedre Retning? Var det blot Resultatet af de sociale og politiske Forhold paa deres Tid? Var det den grufulde Skik, at sælge Syndsforladelse for Penge, der frembragte Luther? Det havde sikkert noget at gøre med Bestemmelsen af hans Livsværk. Men, hvorfra kom den ubøjelige Vilje, det frygtløse Mod, den personlige Tiltrækningskraft og det ypperlige Førerskab? Var disse født af Kød og Blod? At sige ja til dette, forklarer ikke, hvorfor der kun var én Luther. Hvorledes er det, at Moses' Livsgerning, Cromwells Statsmandsklogt, Washingtons tillidsindgydende Personlighed, den sjældne Blanding af Poesi med almindelig sund Meneskeforstand hos Lincoln og det uforsagte Mod og Iver hos Muhammed. Blev alle disse Mænd kastede ind i Tilværelsen ved et tilfældigt Sammenstød mellem Lykkens Atomer og andre blinde Atomer? Hvem kan tro paa en saa utrolig Mulighed? Hvor langt mere fornuftig er ikke Guds Forklaring af, at Verdens store Ledere fremtraadte, naar mægtige, økonomiske, sociale eller politiske Omvæltninger gjorde deres Nærværelse nødvendig? »Gud stod midt iblandt Aanderne og sagde: Disse vil jeg gøre til mine Fyrster.«

»I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud.« Forklaringen paa menneskelig Fremgang findes ikke i Ordene »Stof«, »Bevægelse« og »Udvikling«. Selv de mest dybsindige Tænkere har været nødsagede til at lede efter et andet Ord. Bergson blev i sit Forsøg paa at løse Universets Gaade tvunget til at gøre Brug af Udtrykket »Indre Tryk«. Mén det indeholder ikke Nøglen til Tilværelsens Gaade. Det leder kun til et Spørgsmaal, der kræver et mere indgaaende Svar. Hvad er dette »indre Tryk«? Hvorfor er det ikke lige ens hos alle Personer i samme Nabolag? Hvorfor er det ikke engang ens hos Brødre, der har arvet den samme Hjerne og Hjerte, og som voksede op under samme Tag? Disse er paatrængende Spørgsmaal. De møder os overalt. Evolutionisternes Trosbekendelse giver os intet Svar.

»Hvorfor kom Livet?« Dette Spørgsmaal volder endnu vore Evolutionister stort Bryderi. De vedbliver at tale i lærde Vendinger om »Livets Selvavling«. Men de nøjes med at tale. De giver os intet Bevis. Saa sent som 1917 maatte Professor

Benjamin Moore, en fremragende Videnskabsmand, nøjes med at erklære denne Teori for at være en »endnu ikke eksploderet Fantasi«. Til Trods for videnskabelige Forsøg og Spekulationer staar den gamle, grundmurede Sandhed endnu urokkelig fast, at »Liv kun kommer fra Liv«.

Disse Eksempler og mange andre berettiger fuldtud Victor Hugo til at stille dette udfordrende Spørgsmaal til dem, som erklærer, at intet i Mennesket er af længere Varighed end Kød og Blod: »Hvorfor er min Sjæl klarere og lysere, naar mine legemlige Kræfter begynder at vige?«

Hvad er Svaret paa Hugos rammende Spørgsmaal? Der er kun ét. Det findes i den gamle Profets Ord: »Det er Aanden i Mennesket og den Almægtiges Aand, som gør ham forstandig.«

TIL STJERNENS LÆSERE.

Mange af vore Læsere har udtrykt deres Beklagelse over, at de ikke i den sidste Tid har modtaget »Bikuben«.

Vi skal derfor meddele, at »Bikuben« er ophørt paa Grund af manglende Interesse for Bladet. Dette ugentlige Blad har bragt Læserne her i Danmark og Norge Glæde og Opmuntring ved dets interessante Nyheder fra Bekendte derovre og ved Generalautoriteternes Taler ved Konferencerne o. desl. Da vi forstaar, at Udeblivelsen af dette Blad vil være et Savn for vore Søskende og Venner, har vi taget den Bestemmelse at afhjælpe dette Savn ved at gøre en Forandring med »Skandinaviens Stjerne«.

Fra den 1. Januar 1936 vil der derfor ikke i »Stjernen« findes mere Lektiemateriale, og de Taler, som hidtil var at finde i »Bikuben«, vil nu findes i »Stjernen«, og vi vil bringe »Verdensnyheder fra Kirken« i Stedet for »Bikuben«s Nyheder.

Ved det nye Aars Begyndelse vil »Stjernen« altsaa udelukkende være et Blad med gode, opbyggende Artikler, og vi stræber efter at gøre det til *Kirkens Missionær*.

Vi haaber, at vi maa forøge vort Abonnentantal ved denne Forandring og stoler paa Læsernes velvillige Støtte i dette Arbejde.

Red.

HVAD ØNSKER DE I JULEGAVE?

Ønsker De en *Julegave*, der vil bringe Dem evig Glæde, vælger De aldrig forkert ved at ønske Kirkens Bøger:

Mormons Bog ... (uindb.) 1,00, (indb.)	2,00
Ny Aabenbaring	1,75
Den kostelige Perle	1,00

LIVSLYKKE OG HARMONI.

Det er menneskelig å tro på lykken og gleden i livet. Og det er både nodvendig og berettiget. Ti har livet noen mening, så er det sannelig den å være glad og lykkelig. Men det er også menneskelig å ta feil av veien til livets harmoni og fryd. Det kan bli mange svar på det sporsmålet, som nok enhver har stillet sig selv: Hvorfor feiler mennesket? Noen vil si: Fordi individene er onde. Andre: Fordi vi er ufullkomne. Atter andre: Fordi vi ikke forstår, hvad vi skal gjore for å undgå å feile.

Det er sann kunnskap om livet, vi trenger, for at det kan bli gledefyllt, rikt, harmonisk og ordnet. Og i forste rekke kunnskap om menneskelivet. En slik viden kan fåes på mange måter. En metode er å lytte til de mennesker, som har erfaret mer i livet enn oss selv, og som har studert individenes handlingsgrunner.

* * *

På Gyldendal Norsk Forlag er det i år kommet ut en hendig liten håndbok til hjelp for mennesker, som gjerne vil orienteres i den vanskelige kunst å leve livet hensiktsmessig. Det er kapellmester *Mowinckels:* »Hverdagens harmoni. En livsorientering.« Den kjente musiker har studert psykologi en tid. Og nu har han forsokt å skrive en harmonilære til den menneskesjelens musikk, han har lyttet til. Og han har gjort det på en slik måte, at jeg skulde onske, at mange vilde lese den lille boken til 1,85 kr. Den har en kilde av dagligdagse betraktninger over almenmenneskelige problemer, knappe sentenser om religion, kunst, videnskap, politikk, kultur, kjærlighet, sannhet og meget annet. En slik filosofisk andaktsbok kan sikkert få mange til å forstå sig selv bedre og kanskje hjelpe oss en smule til å bli mer forståelsesfulle overfor hverandre. Som forf. så sterkt understreker, så streber vi jo allesammen efter harmoni og lykke. Våre forskjelligheter består ofte bare deri, at vi har hver vår fortolkning av, *hvorledes* det bor skje. Så sloss vi så altfor ofte om tolkningene og lar realitetene være.

Den kommer i en kritisk og farlig tid, musikerens bok. Det finnes ikke meget toleranse og fordragelighet blandt folk. Og verre blir det efterhvert. Men det er ingen grunn til å bli pessimistiske, så lenge det ennu kan skrives boker av denne art. De peker hen på det hovedproblem, som Europa står overfor: Forstå betingelsene for samarbeide istedenfor splittelser, fred istedenfor krig. Og de betingelsene ligger i og hos mennesket: Det må forandre sig selv for å kunne forandre

sitt forhold til andre og til omverdenen. Livets utfoldelse gjennem harmoni mot glede er livets mening så langt forf. forstår den. Og er det ikke noget, vi alle kan enes om?

* * *

Den populære bok er skrevet efter noen års videnskapelige studier. De faglige innvendinger, som kan gjøres mot fremstillingen, er for uvesentlige til å omtales her.

Frithjof Fluge.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR DECEMBER.

Gud sendte sin Søn, den enbaarne, til Jord
for os at forsone ved sin Naade stor;
thi han har vandret den tunge Gang
ogført os fra Døden til Livets Vang.

KORLEKTIE FOR DECEMBER.

Senior- og Juniorklassen:

Pagtens Bog 76. Kp. 22.—24. Vers: »Og se efter de Vidnesbyrd, som er givet om ham, er dette, som vi giver, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever, thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham er Verdener blevne til og skabte, og deres Indvaanere er avlede som Sønner og Døtre af Gud.«

Børn over 10 Aar:

Jakobs Brev 5. Kp. 5.—7. Vers: »Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham. Men han beder i Troen, intet tvivlende; thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret.«

Børn under 10 Aar:

Luk. Evang. 2. Kp. 10.—12. Vers: »Og Englen sagde til dem: Frygter ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket. Thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids Stad. Og det skal være eder et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.«

FORSLAG TIL $2^1/_2$ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Præstedommets Betydning saavel for Kvinder som for Mænd.
2. Julens dobbelte Betydning i vor Kirke.

Born over 10 Aar:

1. Fortæl om Trosterens Komme paa Pinsefestens Dag.
2. Hvorfor skulde vi bede?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om Samuel.
2. Hvorfor fejrer vi Julen?

TIL SØNDAGSSKOLEN.

Søndag den 22. December er der ingen Lektie paa Grund af Juleprogram og Sondag den 29. December benyttes til almindelig Oversigt.

Lektierne i denne »Stjerne« vil altsaa være de sidste i dette Aar og paa samme Tid de sidste i »Skandinaviens Stjerne«.

Fra den 1. Januar vil »Stjernen« udelukkende være viet til Artikler, og alle Lektier vil derfor inden denne Tid blive udarbejdet og udsendt i et specielt Hefte.

Se iovrigt om Forandringen Side 532.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

8. December.

SAUL, ISRAELS KONGE.

Tekst: 1. Sam. 8, 9, 10.

1. Folket beder om en Konge, (a) hvorfor onsker de en Konge, (b) Samuel gammel, (c) hans Sønner ugudelige, (d) Israels Born onsker at være som andre Nationer, (e) de onsker ogsaa at have en Leder til at fore dem i Krig.
2. Saul den salvede Konge, (a) bliver sendt til Samuel for at hjælpe ham, (b) bliver æret ved Festen, (c) Gæst i Samuels Hjem, (d) salvet med Olie, (e) han modtager en ny Aand.
3. Saul udraabt til Konge, (a) det store Mode ved Mizpah, (b) Saul udvalgt, (c) Folket anerkender ham, (d) hans Ydmyghed.

Heraf lærer vi, at ved at lytte til Guds Lederes inspirerede Raad vil vi modtage store Velsignelser.

---

15. December.

HYRDEDRENGEN DAVID.

Tekst: Psalm. 23; 1. Sam. 16.

1. Davids Liv som Hyrdedreng, (a) passer Faar, (b) spiller paa Harpe, (c) lærer at elske Guds Skaberværker.
2. En ny Konge nodvendig i Israel.
3. David den udvalgte Konge, (a) Samuel drager til Bethlehem, (b) Jesses syv Sonner bliver vist, (c) David vælges.
4. David hjælper Saul.

Herren anerkender kun Mennesker, som virkelig er værdige.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

8. December.

STEFANUS GIVER SIT LIV SOM BEVIS PAA HANS VIDNESBYRDS ÆGTHED.

Tekst: Ap. Gern. 6. og 7. Kap.

1. Nogle Menigheder klagede over Tilsidesættelse.
2. Apostlene kalder Disciplene sammen, (a) drofter Problemerne, (b) onsker 7 Mænd valgt.
3. Stefanus er en af de Udvalgte, (a) bliver en dygtig Prædikant, (b) han udforer Mirakler, (c) vækker Jodernes Vrede.
4. Stefanus beskyldes for at have bespottet Moses og Gud, (a) falske Vidner fores frem imod ham, (b) Stefanus' Svar — bevidner Kristi Guddommelighed.
5. Stefanus fordomt og stenet.

Dette viser, at den Kundskab og Forstaaelse, som eet Menneske besidder angaaende en Sandhed, det hjælper selv under de storste Provelser.

---

15. December.

PAULUS KALDES TIL SIN GERNING AF DEN OPSTANDNE FRELSER.

Tekst: Ap. Gern. 9 : 1—31; 22 : 2—21.

1. Saulus fodt i Tarsus, (a) opdraget der, (b) lært Teltmageri, (c) uddannet i Skoler.
2. Saulus lærte i Jerusalem under Gamaliel.
3. Saulus forfølger Kirken.
4. Saulus oplever et Syn og bliver befalet at drage til Damaskus.
5. Annanias begiver sig til Paulus, (a) giver ham atter Synet og (b) fortæller ham, at han skal blive dobt.

6. Paulus bliver Medlem af Kristi Kirke.

Af denne Lektie lærer vi, at alle, som kaldes til at arbejde i Kristi Kirke, maa underkaste sig dens Ordinancer.

PRÆSTEDØMMET.

TALEEMNER TIL DE UGENTLIGE GRUPPEMØDER I DECEMBER.

1. Uge: Selvvalgt Emne.
2. Uge: »Broderlig Kærlighed«. Taleren maa selv udarbejde sin Oversigt, men følgende Henvisninger vil maaske være behjælpelige. — »Det andet store Bud: »Du skal elske din Næste som dig selv«. At elske sin Næste er en guddommelig Befaling, som (a) drager os nærmere til Gud, (b) blev lært og praktiseret af Frelseren i hans opofrende Tjenergerning, (c) Selviskhed og Graadighed er en Fjende af dette andet Bud, (d) den nuværende forstyrrede Tilstand i Verden skyldes Tilsidesættelse af denne store Befaling, (e) Næstekærlighed er en Betingelse for Fred og Lykke i dette Liv og et Forlangende for de, som søger det tilkommende Liv.
3. Uge: »Ydmyghed« — se Kredslærernes Lektie for Januar i »Skand. Stj.« for 1. Januar, Side 20, om dette Emne. Bibelske Henvisninger: Matt. 11 : 29; Pagt. B. 88 : 17; Matt. 5 : 5; Pagt. B. 59 : 8. Hvad menes der med et sønderknust Hjerte? og en angergiven Aand? Diskuter Matt. 18 : 1—6 og Luk. 22 : 24—27.
4. Uge: Begivenhedernes Gang i Verden.

TALEEMNE FOR DET MAANEDLIGE PRÆSTEDØMME I DECEMBER.

Personlig Udvikling formedelst Efterlevelse af Evangeliet. Mental Ydeevne og Virkekraft.

Behjælpelig Oversigt: (1) Menneskets Betydning, (2) Nødvendigheden af den mentale Ydeevne og Virkekraft, (3) Uddannelse blandt de Sidste Dages Hellige, (4) Resultaterne deraf, (5) Afslutning.

KAN DE FORKLARE OG FORSVARE MORMONISMEN?

Hvis ikke! Læs Ældste John A. Widtsoes

»Hvad er Mormonismen?« .... 0,35 Kr.

»Fornuftsmæssig Theologi« .... 1,00 Kr.

MESTERENS MISSION I AANDE-VERDENEN.*

Tekst: 1. Pet. 3 : 18—20; Luk. 14 : 30.

Da Mesteren hang paa Korset, udtalte han de bemærkelsesværdige Ord: »Det er fuldbragt.« Han døde ligesaa bogstaveligt, som alle andre Mennesker dør. Hans udødelige Aand, hans Legeme af Kød og Ben, og dette Legeme var virkeligt dødt; medens det dødelige Legeme lagdes i Joseph af Arimathæas Grav, eksisterede den levende Kristus, som en Aand adskilt fra Legemet.

Spørgsmaalet vil da atter opstaa: »Hvor var Mesteren mellem Død og Opstandelsen? Svaret er, at han var der, hvor andre Aander gaar, til Aandeverdenen.

Millioner af Mennesker har levet og er døet, som aldrig har hørt Evangeliet — de er altsaa døde i uskyldig Uvidenhed om det.

»Til dem gik Kristus og bragte Forløsningens glade Budskab, saaledes at de kunde blive frelste fra Dødens Trældom og de individuelle Synders Virkning. Dette Arbejde var en Del af Frelserens forudbeskikkede Mission til Frelse for den menneskelige Familie. Det guddommelige, ophøjede Udraab: »Det er fuldbragt«, angik altsaa kun Fuldbyrdelsen af Herrens Mission i Dødeligheden, for der var jo endnu en Gerning, som han skulde udføre, før han vendte tilbage til sin Fader.« — »Jesus the Christ«. Talmage, Side 671).

Mesterens trøstende Forsikring til den ydmyge Røver, som hang ved hans Side: »Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset«, fortæller altsaa, at den hellige Forløsers Aand og den omvendte Røvers Aand gik samme Sted den samme Dag.

Mesterens Erklæring har fejlagtig været fortolket, som om den gav ham Tilgivelse for hans Synder, og at den gav ham Adgang til Himmeriges Rige. Denne Fortolkning er Grundlaget for Læren om Omvendelse paa Dødslejet — en vildledende Lærdom. Dette medfører 2 andre Spørgsmaal:

1. Hvor er Paradiset? 2. Hvad var Mesterens Mission der?

Da den opstandne Frelser viste sig for Magdalene, sagde han: »Rør mig ikke, for jeg har endnu ikke været hos min Fader.« Han havde været i Paradiset, men ikke det Sted, hvor Gud opholder sig. Paradiset er derfor ikke Himlen, om vi mener, at dette Ord dækker det Sted, hvor vor himmelske Fader og hans celestiale Børn opholder sig. Para-

---

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 8. December 1935.

diset kan maaske nærmest siges at være en Forhal til Himlen, hvor retfærdige og omvendte Aander befinder sig mellem Døden og Opstandelsen. En anden Afdeling i Aandeverdenen er det Sted, hvor de slette og ugudelige Aander findes (læs Alma 40 : 11—14).

»De hengangne ugudelige Aanders store Elendighed i Aandernes Verden, hvortil de gaar efter Døden, bestaar i Bevidstheden om ikke at kunne opnaa den Herlighed, som andre nyder, og som de ogsaa kunde have haft; og de er deres egne Anklagere.« (Joseph Smiths Teaching p. 185).

Idet Brigham Young henviser til det samme Emne, siger han: »Hvor er Aandeverdenen? Er Aandeverdenen her? Den er ikke tæt ved Solen, men den findes paa denne Jord, som er skabt for Menneskene, som har levet, som lever, og som vil leve, og vi kan ikke faa noget andet Rige, for vi kan bebo denne evindelig.

Hvor gaar de hen, naar de nedlægger dette Legeme? Bliver de baaret over i Abrahams Skød? Nej, ikke der i Nærheden, men til Aandeverdenen. Hvor er Aandeverdenen? Den er lige her. Gaar de gode og daarlige Aander sammen? Ja, det gør de. Gaar de til Solen? Nej. Gaar de over denne organiserede Jords Grænser? — Nej, det gør de ikke. De er sat her paa Jorden for at opfylde dens Skabelses Hensigt ved at bebo den i al Evighed. Hvor gaar de ellers hen? Ingen andre Steder.

»Aandeverdenen er ikke noget, som er saa langt borte. I Overensstemmelse med de bedste Oplysninger, som vi besidder, er den lige omkring os — tæt ved os. Vi skal blot forlade vort Legeme, og saa er vi i Aandeverdenen. Vi kom fra den, og vi skal vende tilbage til den. »De retfærdiges Aander«, siger Profeten Joseph, »er ikke langt borte fra os. De kender og forstaar vore Tanker, Følelser og Ønsker og pines ofte derfor.« — (Saturday Night Thoughts p. 289).

Der gives en Anledning for Aanderne i Aandeverdenen at modtage Evangeliet. Medens Jesu Legeme hvilede i Graven, gik hans Aand 2 Nætter og 1 Dag til Aandeverdenen for at vise Brødrene, hvorledes de skulde opbygge hans Rige og bringe Aander til Kundskab om Sandheden i Aandeverdenen; han gik der for at vise dem Vejen, som han havde gjort her paa Jorden. Heraf bliver vi bekendt med, at der er Aander, som har Anledning til at modtage Evangeliet. (Brigham Youngs Afhandlinger, Side 576—77; 609).

Kun kort Tid før Præsident Joseph F. Smiths Død saa han i et Syn de Dødes Forløsning, Frelserens Besøg til Aandernes Verden. Præsidenten fortæller følgende om, hvad han saa:

(Fortsættes Side 542.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

FASTEN OG KIRKEN.*

Fasten og de med denne forbundne Fastemøder er en enestaaende Institution i Kirken. Dette er almindelig forstaaet af alle, som er bekendt med dens Egenskaber og Hensigt. Thi intet andet Sted kan man finde denne Institution, saaledes som den eksisterer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Saaledes, som den findes her, vækker den Beundring hos alle, som faar Kendskab til den.

Fasten — frivillig Afholdenhed fra Næring — er blevet iagttaget som et religiøst Sakramente fra de tidligste Tider. Israel i fordums Dage havde et rigtigt Begreb om Fasten, og det samme har Jøderne i vor Tid. Men Helligholdelsen deraf har ofte kun været en Formalitet, iagttaget kun for et Syns Skyld, ifølge hvad Jesus sagde til sine Disciple:

»Naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Øjenskalkene; thi de forvende deres Ansigt, paa det at Menneskene kunne se dem faste. Men naar du faster, da salv dit Hoved og to dit Ansigt, at ikke Menneskene skulle se dig faste, men din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbart.« (Matt. 6 : 16—18).

Hensigten med Fasten i Israel fordum angives saalunde af Profeten Joel:

»Og selv nu, siger Herren, vender om til mig af Eders ganske Hjerte og med Faste og med Graad og med Klage.

Ja sønderriv Eders Hjerte, og ikke Eders Klæder, og vender om til Herren, Eders Gud, thi han er naadig og barmhjertig, langmodig og stor af Miskundhed, og angrer det Onde.« (Joel 2 : 12—13).

I vor Naadeshusholdning har Herren givet denne Befaling: »Og jeg giver Eder, som ere de første Arbejdere i dette Rige, den Befaling, at I skulle forsamle Eder, organisere Eder, berede Eder og helligøre Eder. Ja lutrer Eders Hjerter og

* Kredslærernes Budskab for December.

renser Eders Hænder og Eders Fødder for mig, at jeg kan vidne for Eders Fader, og Eders Gud og min Gud, at I ere rene fra denne ugudelige Slægts Blod. At jeg kan, naar jeg vil, opfylde denne Forjættelse, denne store sidste Forjættelse, som jeg har givet Eder.

Tillige giver jeg Eder denne Befaling, at I skulle vedblive i Bøn og Faste fra denne Tid af.« (Pagtens Bog 88: 74—76).

Naar Fasten iagttages paa rette Maade, bidrager den til Omvendelse og Ydmyghed og ømme Følelser imod Menneskene. Den er derfor et Middel til at tvinge Kødet under Aanden — at udvikle aandelig Kraft; dette er Aarsagen til, at Herren har befalet os at iagttage Fasten.

I Forening med Fasten fordres det at give Wardet eller Grenen et Bidrag, som er ligesaa meget, som de to Maaltider, man har undladt at nyde. Som vel bekendt, ifølge Kirkens Mønster, bestaar en antagelig Faste i at afstaa fuldstændig fra Morgen- og Middagsmaaltiderne — Faste fra Lørdag Aften til Søndag Eftermiddag. Værdien af disse to Maaltider, fra hvilke man har afstaaet, udgør Fasteofret, hvilket gives Wardet eller Grenen til Hjælp for værdige Trængende inden for Kirken. At anskaffe Midler paa denne Maade til Hjælp for Understøttelse, er ingen Byrde paa nogen. Og alle, som har Føde, kan have Raad til at bidrage; thi det koster dem intet, da de kun giver, hvad de har sparet af det, som Maden kostede. Og naar Tiderne er normale, og Medlemmerne ærligt giver sine Fasteofre, er dette nok for de Trængendes Understøttelse.

Dette System i at faa Midler til de Fattiges Hjælp, er enkelt, og naar det bliver adlydt fuldkommen, er det som Regel tilstrækkeligt.

At faa et Bidrag, som alle kan have Raad til at give, er en af Hensigterne med Fastedagen. Men det er ikke Hovedhensigten, thi Fasten blev befalet mange Aar forinden Bidragene fordredes regelmæssigt. Den aandelige Værdi af at faste paa rette Maade, er endog af større Værdi end at yde Bidrag. Men man maa erindre, at der findes meget af aandelig Værdi i at give med et villigt og glad Hjerte.

Videre, Fasten bør altid ledsages af oprigtig og ydmyg Bøn, hvorved man ofrer sig selv for Herren. At faste er en Maade, hvorpaa man udvikler Ydmyghedsfølelser, samt Fornemmelsen af Herrens Nærhed, Anger over begaaede Synder, Sejr over Egenkærlighed og onde Følelser imod andre. At faste er derfor at føle sig ydmyg, at tilgive og have Kærlighed. At dele — d. v. s. at give af den sande Fastens Aand.

Værdien af virkelig Faste er derfor saa stor, at Herren har befalet alle Medlemmer af sin Kirke at iagttage den regulære

maanedlige Fastedag. Specielle Fastedage bestemmes undertiden, naar Anledningen dertil synes paakrævet. At deltage i en passende Fastedag, med de rette Hensigter og med Bønnens Aand, er at gore en i hellig, aandelig Henseende gavnlig Handling. Maatte alle Hellige huske at faste, bede og give Bidrag hver Maaned.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 539.)

»Mine Forstands Øjne blev aabnet, og Herrens Aand hvilede over mig, og jeg saa Skarer af Dode smaa og store. Der var paa et Sted samlet en utallig Skare af retfærdige, som havde været trofaste i Jesu Vidnesbyrd, medens de levede her i Kodet. . . . . Jeg saa, at de var fyldte med Glæde og Fryd, og de jublede sammen, fordi deres Befrielsesdag var nær forhaanden. . . . . De var forsamlede og ventede Guds Sons Komme til Aandeverdenen for at kundgore deres Forlosning fra Dodens Baand. . . . . Jeg fik den Forstaaelse, at Herren ikke i egen Person gik iblandt de onde og ulydige, som havde forkastet Sandheden, for at lære dem, men se, af de retfærdige organiserede han sine udvalgte Budbærere, iklædte dem Magt og Myndighed og betroede dem at gaa frem og bringe Evangeliets Lys til dem, som var i Morke, ja til alle Menneskers Aander. Jeg saa, at denne Husholdnings trofaste Ældster — naar de havde forladt dette jordiske Liv — fortsatte deres Arbejde med Evangeliets Forkyndelse . . . . til de, som er Morke og Syndens Trældom i de dode Aanders store Verden.« (Saturday Night Thoughts — Orson F. Whitney — Side 292 og 293).

Retfærdighed kræver, at Evangeliet lige saa godt skal forkyndes for de Dode som for de levende. »Thi derfor blev Evangeliet forkyndt for de Dode, for at de vel skulde være domte paa Menneskers Vis i Kodet, men leve paa Guds Vis i Aanden.« (1. Pet. 4 : 5, 6).

Til den menneskelige Families Frelse og Forlosning har Mesterens Frelsensplan formedelst Omvendelse, hans forsonende Blod, hans Sejr over Doden en universal Virkning, idet den gælder alle, som har levet, som lever, og som vil leve her paa Jorden.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad er Dod?
2. Definer forste og anden Dod.
3. Hvorfor var det nodvendigt for Herren at gaa til Aandeverdenen, efter at hans Mission i Aandeverdenen var fuldendt?

4. Hvad var Mesterens Mening med: »I Dag skal du være med mig i Paradis«?
5. Forklar Frelserens Erklæring: »Ror mig ikke, thi jeg har endnu ikke været hos min Fader«.
6. Hvad menes der med Paastanden: »Alle Menneskers Aander, saa snart de forlader dette dodelige Legeme, ja, alle Menneskers Aander, hvad enten de er gode eller onde, bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem Livet«? (Alma 40 : 11).
7. Hvad siger Brigham Young angaaende Aandeverdenen?
8. Hvilken Forbindelse har Daab for de Dode med Arbejdet i Aandeverdenen?
9. Hvor befandt Frelseren sig i Aandeverdenen?
10. Hvilken Fordel nyder et Menneske i Aandeverdenen ved at modtage og ære Præstedommet her?

MESTERENS OPSTANDELSE.*

Tekst: Matt. 28 : 5—7; Mark. 16 : 1—7; Luk. 24 : 1—8; Joh. 20 : 1—2.

Da den opstandne Forloser kom frem af Graven med sit opstandne udodelige Legeme, indtraf den storste Begivenhed, som nogensinde har fundet Sted i hele Verden. Han berøvede Doden dens Smerter og Graven dens Sejr, og saaledes fjernede han den Hindring, som var for Menneskene i deres Vandring mod Fuldkommenhed.

Da Dagen gryede paa den mest bemærkelsesværdige Sabbath i Historien, var der et Jordskælv, og en Engel fra Himlen, — hvis Aasyn var som et Lyn, og hvis Klædebon var hvidt som Sne, og hvis straalende Personlighed slog Vagterne med Stumhed, — rullede Stenen fra Graven. Idet de henvendte sig til Marie Magdalene sagde de: »I skulle ikke frygte, thi jeg ved, at I lede efter Jesus den korsfæstede. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa, og gaa hastigt hen og siger til hans Disciple, at han er opstanden fra de Dode; og se, han gaar forud for eder til Galilæa, der skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det.« (Matt. 28 : 5—7).

Hun gik hastigt hen til Peter og de andre Disciple og fortalte, at Herren var blevet taget bort — hun havde altsaa ikke forstaaet, at han var opstanden.

Saa folger Herrens Tilkendegivelse for Marie Magdalene.

---

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 15. December.

Hun blev givet den Ære at være den forste dodelige, som saa en opstanden Sjæl — den udodelige Kristus' Sjæl.

Mange mislykkede Forsog har været gjort for at bortforklare det storste Mirakel og Historiens mest vidunderlige Kendsgerning. Kristi Opstandelse er bevist med flere Kendsgerninger end mange andre af vore historiske Begivenheder i Almindelighed. Dog er Vidnesbyrdet om vor Herres Opstandelse fra de Dode ikke at finde paa skrevne Sider. For ham, som soger i Tro og Oprigtighed, skal en Overbevisning gives, saa han ogsaa kan sige som Peter: »Du er den levende Guds Son«, eller som Job: »Jeg ved, at min Forloser lever«. (Job. 19 : 25; »Jesus the Christ«, Talmage, Side 699).

Der findes 11 Beretninger om Mesterens Tilkendegivelser som følger:

1. Til Marie Magdalene tæt ved Graven — Mark. 16 : 9—10; Joh. 10 : 14.
2. Til andre Kvinder et Steds mellem Graven og Jerusalem — Matt. 28 : 9.
3. Til de 2 Disciple paa Vejen til Emmaus — Mark. 16 : 12; Luk. 24 : 13.
4. Til Peter i og tæt ved Jerusalem — Luk. 24 : 34; 1. Kor. 15 : 5.
5. Til 10 af Apostlene og andre i Jerusalem — Luk. 24 : 36; Joh. 20 : 19.
6. Til de 11 Apostle i Jerusalem — Mark. 16 : 14; Joh. 20 : 26.
7. Til Apostlene ved Tiberias' So, Galilæa — Joh. 21.
8. Til de 11 Apostle paa et Bjerg i Galilæa — Matt. 28 : 16.
9. Til 500 Brodre paa en Gang — 1. Kor. 15 : 6 — Stedet er ikke nærmere betegnet, men muligvis i Galilæa.
10. Til Jakob — 1. Kor. 15 : 7. — Bemærk, at ingen Beretning om denne Tilkendegivelse er givet af Evangelieskribenterne.
11. Til de 11 Apostle umiddelbart for sin Opstandelse paa Olivenbjerget tæt ved Bethanien — Mark. 16 : 19; Luk. 24 : 50—51.

Med Hensyn til den nojagtige Tid og Maade paa Kristi Komme af Graven sagde Ældste Talmage:

»Vor Herre forudsagde nojagtigt Opstandelsen fra de Dode paa den tredie Dag (Matt. 16 : 21; 17 : 23; 20 : 19; Mark. 9 : 31; 10 : 34;Luk. 9 : 22; 13 : 32; 18 : 33). Og Englene ved Graven (Luk. 24 : 7) og den personlig opstandne Herre (Luk. 24 : 46) bevidner Opfyldelsen af Profetierne, og dette bevidne Apostlene ogsaa i de følgende Aar (Ap. Gern. 10 : 40; 1. Kor. 15 : 4). Denne Specifikation af den tredie Dag maa ikke opfattes at skulde betyde 3 hele Dage. Joderne begyndte at tælle deres

Dagetimer med Solnedgang, og de følgende Timer hørte til den næste Dag. Jesus døde og blev begravet Fredag Eftermiddag. Hans Legeme laa i Graven en Del af Fredagen (første Dag), hele Lørdagen, eller som vi deler Dagene: fra Solnedgang Fredag Aften til Solnedgang Lørdag Aften (anden Dag) og en Del af Søndag. Vi ved ikke, ved hvilken Time mellem Solnedgang Lørdag Aften og Daggry Søndag, han opstod.«

Idet han omtaler Flytningen af Stenen fra Gravaabningen, siger Ældste Talmage:

»Den Kendsgerning, at et Jordskælv fandt Sted, og at Englen viste sig og rullede Stenen fra Gravens Aabning ved Daggry Søndag Morgen — for dette fortælles os i Matt. 28 : 1—2 — beviser ikke, at Kristus ikke allerede var opstaaet. Den store Sten blev rullet tilbage, og man kunde saaledes se, at Herrens Legeme ikke længere var i Graven. Det var ikke nødvendigt at aabne en Udgang til den opstandne Kristus.« »I hans udødelige Tilstand viste han sig og forsvandt ud af lukkede Værelser. Et opstandent Legeme er ikke bundet til denne Jord og kan ikke standses i dets Bevægelser, selvom det har et Legeme af følelige Substanser, og selvom det besidder et dødeligt Legemes Organer. For os, som betragter Bevægelser indenfor Naturens Rammer, synes det umuligt at tænke sig, at et Legeme af Kød og Ben kan komme gennem tykke Mure og desl. Men at opstandne Væsener er underkastede andre Love i saa Henseende, og at det er muligt og naturligt for dem, er bevist ikke alene ved Kristi Opstandelse, med ved andre opstandne Væseners Bevægelser. Saaledes viste Moroni — Nephiternes Profet, som var død Aar 400 e. Kr. — sig i September 1823 for Joseph Smith i hans Værelse 3 Gange paa en Nat; han kom og gik uden at møde nogen Hindring. At Moroni var et opstandet Menneske tilkendegives derved, at han skulde overrække Joseph Smith Pladerne med den historiske Beretning, som nu efter at være oversat kaldes Mormons Bog. Saa opstandne Væsener har altsaa ogsaa Magt til at gøre sig synlige eller usynlige for de dødelige.« (»Jesus the Christ« — Talmage, Side 698).

Betydningsfuldheden af Kristi Død og Opstandelse fortælles ganske enkelt og let forstaaeligt i 2. Nephi 9 : 6—14. (Se og læs det).

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvilken Berettigelse er der i at sige, at Verdens største Begivenhed fandt Sted, da Frelseren opstod af Graven?
2. Vis, at Mesterens Opstandelse fjernede en Hindring for Menneskene i deres Vandring til Fuldkommenhed.

3. Undersøg de forskellige Henvisninger, som er givet om Mesterens forskellige Tilkendegivelser efter hans Død, og fortæl, hvilke Kendsgerninger i Skriftstederne der er mest overbevisende om hans Opstandelse.
4. Hvor længe omtrent laa Mesterens Lig i Graven?
5. Vis, at det ikke var nødvendigt at aabne Graven for at skaffe den opstandne Kristus Udgang.
6. Forklar ved Hjælp af 2. Nephi 9 : 12, 13 Opstandelsens Mening og Betydning.
7. Hvad bestaar en udødelig Sjæl af?
8. Paa hvilken Maade vil eens Vaner have Virkning paa Opstandelsen?

TROSVÆKKENDE HISTORIER.

DEN FØRSTE MISJON TIL INDIANERNE.*

»Hvem var de første misjonærer til Indianerne?« spurte en av de unge menn, idet han strakte sig foran ilden, efter at br. Jones hadde fortalt en indianerhistorie.

»Du mener naturligvis mormonmisjonærer. Well, vi begyndte så tidlig som i 1830 å sende misjonærer til indianerne. I oktober det år blev Parley P. Pratt, Oliver Cowdery, Zabi Peterson og Peter Whitmer jr. sendt for å predike evangeliet for indianerne. For å finne en større samling indianere måtte de naturligvis reise vestover, men på deres reise besøkte de og prediket for nogen stammer, som enda holdt til i staten New York og Ohio.

Tidlig neste år passerte de gjennem St. Louis og drog over staten Missouri til fots. De reiste tre hundrede mil over umåtelig uendte prærier og snemarker. I hele dager vadet de i sne til knærne, bærende på ryggen klær, nogen bøker og det, de hadde til mat, frosset brød og rått flesk. Til sist kom de til Independence Missouri ved statens vestlige grense, og på den tid nær de Forente Staters grense.

To av misjonærene forblev her for å arbeide, mens to gikk litt lengere vest ,hvor Delaware indianerne var. De fant den gamle høvding, som mottok dem i sin hytte. Han satt på en sofa av pelsverk og ulltepper foran et stort bål i midten av værelset. Kvinnene var pent klædt i kaliko og skinn og bar mange sølvprydelser.

Eldstene blev venlig mottatt og blev gitt noget å spise. Så

* Lektie for Fællesklassen den 8. December.

fortalte de høvdingen sitt ærende, og at de hadde en bok, som gav en beretning om derek (indianernes) forfedre. Misjonærene bad høvdingen å sammenkalde et råd av sitt folk, så at de alle kunne høre denne gode nyhet.

Han lovet å tenke på det og bad dem å komme igjen.

Da misjonærene indfandt sig neste morgen, nektet høvdingen å sammenkalle rådet, da han var imot misjonærer i stammen. De fortalte ham allikevel mere med hensyn til den vidunderlige bok, og høvdingen blev så interesseret, at han forandret mening, og på omtrent en times tid var nogen og firti indianere kommet til hytten, de hilste på misjonærene og satte sig så i alvorlig og værdig stilhet. Eldste Oliver Cowdery hilste rådet omtrent slik: »Bedagede høvding og ærværdige råd over Delawarenasjonen. Vi er glad for å hilse dere som vore røde brødre og å bringe dere gode nyheter. Vi har reist gjennem ødemarken, gått over dype og brede floder og vadet i den dype sne og kjempet imot vinterstormene for å bringe dere denne store kunnskap, som i det siste er nådd til vore ører og hjerter, og som vil gjøre de røde menn godt likeså vel som de hvite. Engang var de røde menn tallrike, de besatt landet fra kyst til kyst. Den store ånd gav det til dem, og ingen hvite bodde iblandt dem, men nu er meget få i antall, deres besiddelser er små, og de hvite er mange. For tusender av måneder siden, når de røde menns forfedre levde i fred i dette land, talte den store ånd med dem og åpenbarte sin lov og vilje og megen kunnskap til deres vise menn og profeter. Dette skrev de i en bok sammen med deres historie og de ting, som skulde hende deres barn i de siste dager. Denne bok var skrevet på gullplater og overgitt fra far til sønn i mange tidsaldre.

Det var, da folket hadde fremgang og var sterke og mektige. De dyrket jorden, bygget byer og hadde overflod av alle gode ting, som de hvite har nu.

Men de blev onde. De drepte deres profeter og vise menn og forsøkte å ødelegge boken. Den store ånd blev vred og vilde ikke tale til dem mere, de hadde ikke flere gode drømmer, ingen syner, ingen flere engler blev sendt dem av den store ånd, og Herren bød Mormon og Moroni, deres siste vise menn og profeter å skjule boken i jorden, så den kunde opbevares i sikkerhet og bli funnet og bli kjent i de siste dager av de hvite, som skulde besidde landet, så de igjen kunde gjøre den kjent til de røde menn. Og hvis de røde menn da vilde motta boken og lære de ting, som er skrevet i den, skulde de bli gjenindsatt i deres rettigheter, vilde ophøre å kjempe og drepe hverandre, skulde bli et folk, dyrke jorden i fred, i fællesskap med de hvite, som var villig til å tro på

og adlyde den samme bok og bli gode mennesker og leve i fred.

Da skulde de røde menn bli store og ha nok å spise og ha gode klær og skulde bli yndet av den store ånd og være hans barn, mens han skulde være deres store Far og tale med dem og opreise vise og gode menn iblandt dem igjen, som vilde lære dem mange ting.

Denne bok blev gjemt av Moroni i en høide, som kalles Cumorah, som ligger i den vestlige del av staten New York. I den egn bodde der en ung mann ved navn Joseph Smith, som bad meget til den store ånd, for at han skulde få vite sannheten. Og den store ånd sendte en engel til ham og fortalte ham, hvor denne bok var gjemt av Moroni, og befalte ham å gå og få den. Så gikk han til høien, grov i jorden og fant boken skrevet på gullplater.

Men den var skrevet på de røde menns forfedres sprog. Derfor kunde denne hvite mann ikke forstå det. Men engelen gav ham kunnskap om utleggelsen, og hvordan det kunde oversettes til de hvite menns sprog. Då skrev han det på papir og fikk det trykket i flere tusen eksemplarer. Så sendte denne unge mann oss til de røde menn for å bringe nogen eksemplarer av den og fortelle dem denne nyhet. Så vi er nu kommet fra ham, og her er et eksemplar av boken, som vi nu forærer til vor venn, høvdingen av Delawarestammen, og som vi håper, han vil la bli kjent og lest iblandt hans stamme. Det vil gjøre dem godt.«

Høvdingen blev så overrakt Mormons Bok. Rådet snakket sig imellem en stund, og så svarte høvdingen følgende:

»Vi er takknemlige til vore hvite venner, som er kommet så langt og hatt slike lidelser for å fortelle oss gode nyheter og spesielt denne nye tidende angående denne bok om vore forfedre. Det gjør oss glad herinne (legger hånden på hjertet). Det er nu vinter, sneen er dyp, men vi vil bygge et rådshus og møtes tilsammen, og dere skal lese for oss og lære oss mere angående vore fedres bok og den store ånds vilje.«

LIV BLANDT INDIANERNE.*

Dette er en beretning om indianerlivet på slettene. Det er for størstedelen tatt fra »Amog the Poncas«, som finnas i den lille bok »String and Pearls«. W. C. S., som forteller historien, var en av et selskap menn, som fulgte et parti av Ponca-Indianene på deres vinterjakt for å få klær og kjøtt. Dette var på de vestlige sletter, kort efter at mormon-

---

* Lektie for Fællesklassen den 15. December.

pioneerne var dratt på deres reise til fjellene. Vi vil la W. C. S. fortelle historien med sine egne ord.

»Det var et ualmindelig syn å se denne indianernasjon på flytning.

Forst såes hovdingene og nogen av de tappre til hest. Så kom indinanerkvinnene med hester, som var lastet med deres hytter og leirudstyr. Så kom de gamle menn og de gamle kvinner med deres hytter dratt av hunder. Med disse fulgte de unge menn og piker, alle til fots. De som hadde små barn, spendte dem fast på et brett og bar dem som Utah-indianerne gjor.

Alle de unge menn hadde buer og piler, og på reisene moret de sig med å prove sin dyktighet ved å skyte kaniner og små fugler. Når de lå i leir, brukte de meget av sin tid med å skyte efter mål.

Den forste dag reiste vi omtrent otte mil. Vi blev invitert til å være i en av hovdingens hytter. Ved solnedgang inviterte hovdingen oss til aftens, som bestod av torket bøffelkjott, som var kokt og lagt i et stort træfat. Hovdingen tok en porsjon av kjøttet og suppen med en stor hornskje og gav skjeen til den, som satt nærmest ham, og så sendtes skjeen rundt, til alle hadde brukt den og spist så meget, de onsket. Kjottet var var så seigt som lær.

Om morgenen pakket kvinnene sine ting og tok ned hyttene, mens mennene gjorde hestene istand. Kvinnene måtte gjore det meste av pakningsarbeidet. De satte op og tok ned hyttene, hentet ved, kokte, laget og lappet klær og beredte alle skinnklærne til sitt eget bruk og til markedet. Mennene var på jakt, så efter hestene og kjempet, hvis det var nodvendig.

Efter å ha reist omtrent femti mil uten å finne noget vildt, besluttet tre av de hvite menn å vende tilbake. Den fjerde, W. C. S., sa, at han vilde være hos indinanerne, da han antok å ha fått den misjon.

Jeg må bekjenne, at jeg hadde litt hjemlengsel en stund, da jeg var den eneste hvite iblandt 2,000 indianere. Jeg gikk til en dyp kloft i nærheten, litt borte fra landsbyen, hvor jeg bad Herren om styrke og forøket tro, så at jeg kunde fullfore arbeidet, som lå for mig, med glad hjerte. Efter dette følte jeg mig meget bedre.

Fem uker gikk. Indianerne var meget vennlige mot mig, og alle var ivrige for, at jeg skulde lære deres sprog. Når jeg reiste, fulgte de unge menn med mig for å vise mig »avstikkere« eller nærmeste vei til et visst punkt, som vi måtte passere, og hver dag lærte jeg et nytt ord eller to.

Jeg var foruroliget over et par gamle sko, som varte bare

to uker, da en av høvdingene forærte mig et par nye kaninskinns indianersko. For denne gode gjerning velsignet jeg ham i Herrens navn. Jeg fant, at de passet mig godt, og at jeg kunde gå meget bedre med dem enn med mine sko. Efter en tid begynte de å bli meget slitt, og en dag, mens jeg gikk sammen med en sønn av høvdingen, så han på mine ben og fikk se en tå stikke frem gjennem mine sko. Han sa straks »Ikke gode«, trakk sine egne sko av og gav dem til mig, idet han bad mig å ta dem på, hvilket jeg gjorde, og han tok mine. Hans var nye, men han syntes å være meget fornøiet over å kunne gi mig dem.

Jeg var vidne til en del bøffeljakter, og jeg vil fortelle dere hvordan disse indianere førte dem. For det første var det en høvding eller president over hvert jaktkompagni, så at god orden kunde holdes; ellers vilde bøfflerne bli skremt bort og få bli drept.

Høvdingen hadde det hverv å beregne antallet av bøffler i hjorden og avstanden fra dem. Han gir ordrer angående hvem som skal følge ham. Ofte er det bedre å holde sig på avstand, inntil høvdingen og hans utvalgte menn har spredt hjorden. Høvdingen og hans selskap setter avsted, lar hestene gå på le-siden av bøfflerne, til de blir sett av villtet, som nogen ganger ikke hender før de rir like inn på dem.

Så slår høvdingen ned på hjorden, peker ut det beste og feteste dyr, han kan finne, og dreper det. De andre gjør likedan. Ved denne tid er hjorden spredt. De, som har geværer, lader dem igjen, følger dyrene og dreper så mange, som de kan. Bøfflene spredes helt over landet. De kan sees to eller tre eller flere med indianere, som forsøker å fange dem. De, som har de beste hester, dreper flest bøffler. Hvis jakten foregår i nærheten av landsbyen, går de gamle menn og kvinner ut og flår dyrene og tar så meget kjøtt, som de kan bære. Pelsen tilhører den, som drepte bøffelen.

Jakten var det mest spennende syn, jeg nogensinde har sett. Hver indianer hadde ikke mere på sig enn et ullteppe eller et skinn om lenderne og har i de fleste tilfeller bare en bue og en kogger med piler. Å se disse indianere galløpere i full fart med håret flagrende i vinnen, efter de sorte ville dyr, i et vilt og øde land, var et meget spennende syn. På en jakt blev femti bøffler drept, og vi lå i leir i tre uker, for at kvinnene skulde få tid til å tørke kjøttet og berede skinnet.

På den tid hadde jeg lært betraktelig meget av deres sprog. Og om kvellene, når jeg satt sammen med nogen av høvdingene, kunde de be mig å tale om vort folk, de ønsket å vite, hvor de gikk og hvorfor vi gikk så langt fra vore brødre. Jeg gav dem en kort historie om kirken og nogen av prin-

sippene. Jeg fortalte dem også om profeten Joseph Smith og Hyrum og deres død. Jeg hadde en Mormons Bok med mig, som jeg viste dem og fortalte dem, hvad den var. Disse samtaler var altid interessante for dem. Da jeg senere forlot dem, gav jeg denne bok til høvdingen, som jeg hadde været hos, og som bad om den. Han sa, han skulde beholde den, så lenge han levet, og hans sønn skulde ha den efter ham, for han ønsket altid å ha boken, som gav en historie om deres forfedre, hos dem. Da jeg rakte ham boken, takket han mig og kysset boken, idet han sa, at den vilde være god medisin for hans folk.

Som jeg har sakt, gjør indianerkvinnene meget av leirarbeidet. Jeg har sett så mange som sytti indianerkvinner berede bøffelskinn. Det tar fra to til tre dager å berede et skinn. Først skraper de det på innsiden, til det blir tynt, så bløter de noget av bøffelens hjerne i varmt vann og har denne veske på innsiden, til det ikke tar mere. Dyrets hjerne er tilstrekkelig til å berede dets skinn. Efter at skinnet er godt vætet, spendes det stramt på peler med skinnsiden mot sole, hvis været er godt, og hvis det er skyet, gjør de op en ild for å tørre det. Mens tørringsprosessen foregår, skrubber den person, som bereder det, på innsiden med et stykke sandsten, på størrelse som en murstein., Dette vedvarer, til det er tørt og mykt.

Disse skinn er indianernes høst, og de selger alt, som de ikke trenger selv, til kremmere. Et godt skinn var verdt omtrent to dollar, og betalingen var klær, ammunisjon, sukker, salt etc. Nogen gangen kunde indianerne gi to eller tre skinn for et ullteppe, som de syntes var bedre å ha på enn skinnene. De indianere, som kunde ha råd til å ha på et ullteppe, anså sig meget bedre kledt enn de andre.

VERDENSNYHEDER I KIRKEN.

NY INSTRUKTØR FOR TABERNAKELKORET. J. Spencer Cornwall, Musikdirektør for Kirkens Unge Mænds Uddannelsesforening og tillige Instruktør i Sang og Musik ved Salt Lake Citys Folkeskoler, blev sidste Mandag af det Første Præsidentskab udnævnt til at tage den efter Prof. Anthony C. Lunds Død ledige Plads som Instruktør og Leder af Salt Lake Tabernakelkor.

Hr. Cornwall vil, saa snart som han har arrangeret sig med sine andre Hverv og Bestillinger, overtage dette saa vigtige

og betydningsfulde Kald og vie sin Tid og Evner for Korets Fremgang og Udvikling.

Den nye Kordirektør er fra alle Sider betragtet som den mest skikkede og med Evner udrustede for denne højst vanskelige Stilling.

Hr. Cornwall er kendt som en meget begavet Organist og Komponist og har mange Aars Erfaring som Sangleder.

ATTER EN NY ZIONS STAV. Highland Stav er Navnet paa den 114de Zions Stav, som forleden blev organiseret paa Granite Stavs Kvartalskonference i Salt Lake City.

Præsident Heber J. Grant forrettede ved Dannelsen af den nye Stav og Omorganiseringen af Granite Stav. Apostlerne Joseph Fielding Smith og Alonzo A. Hinckley, og John H. Taylor af de Syttis Raad, var tilstede og talte under Konferencens Moder.

Den nye Stav bestaar af folgende 5 Ward, hvilke forud tilhorte Granite Stav: Emerson, Highland Park, Sugar House, Wasatch og Parley's Ward.

Som Stavspræsidentskab for Highland Stav blev valgt som Præsident Lorenzo H. Hatch, 1ste Raadgiver Frank J. Ostler og 2den Raadgiver P. Drew Clarke; Stavsskriver Elbert R. Curtis.

Præsident Hugh B. Brown, som i 7 Aar har præsideret over Granite Stav, blev lost med Ære, og i hans Sted blev hans 1ste Raadgiver, M. O. Ashton, indsat som Præsident, med Sterling H. Nelson og Howard J. McKean som Raadgivere. Granite Stav bestaar nu af følgende Ward: Hawthorne, Richards, Lincoln, Forest Dale og Nibley Park Ward.

Hver af disse to Stave har mellem 6 og 7 Tusinde Medlemmer.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording A/S